

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 6Co/43/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5818200761
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 01. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Urbanová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2021:5818200761.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Jany Urbanovej a členov Mgr. Andreja Kekelyho a JUDr. Martiny Mochnáčovej, v právnej veci žalobcu: PRIMULA, s.r.o., so sídlom 027 32 Zuberec 373, IČO: 31 603 521, zastúpeného spoločnosťou: BUKNA, advokátska kancelária, s.r.o., so sídlom Jánoškova 1545, 026 01 Dolný Kubín, IČO: 36 865 044, proti žalovanej: E. T., nar. XX.XX.XXXX, bytom I. T. XX, XXX XX W., zastúpenej Mgr. Antonom Kušnírom, advokátom, so sídlom D. S. XX, XXX XX W., o zaplatenie sumy 185.828,39 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Námestovo č.k. 7C/16/2018-134 zo dňa 10. apríla 2019, takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Námestovo č.k. 7C/16/2018-134 zo dňa 10. apríla 2019 p o
t v r d z u j e .

Žalovanej p r i z n á v a voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom okresný súd žalobu zamietol (výrok I.). Zároveň uložil žalobcovi povinnosť nahraďiť žalovanej trovy konania v rozsahu 100 %, ktoré budú vyčíslené v uznesení, vydanom po právoplatnosti rozsudku (výrok II.).

2. V dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, žalobca sa žalobou doručenou súdu dňa 18.04.2018 domáhal voči žalovanej zaplatenia sumy 185.828,39 Eur s úrokom z omeškania 5% ročne od 24.05.2008 do zaplatenia na tom skutkovom základe, že žalovaná vykonávala pre žalobcu v období od 30.12.1998 do 13.05.2008 funkciu konateľky spoločnosti a v období medzi 01.12.1997 do 30.06.2008 na základe pracovnej zmluvy funkciu riaditeľky, resp. vedúcej hotela. Žalovaná bola vzhľadom na svoju funkciu žalobcom okrem iného určená ako zodpovedná pracovníčka na preberanie finančných prostriedkov akokoľvek súvisiacich s činnosťou žalobcu. Najmä, nie však výlučne sa jednalo o činnosti stravovacích, reštauračných a ubytovacích služieb v oblasti turizmu a cestovného ruchu súvisiacich s prevádzkou hotela Primula v Zuberi. Počas výkonu jednotlivých funkcií prichádzala žalovaná do bezprostredného styku s peňažnými prostriedkami žalobcu v hotovosti. Finančné prostriedky jej najmä, no nie výlučne, odovzdával personál po ukončení zmeny. Žalovaná tiež prostredníctvom oprávnenia nakladala s bankovým účtom žalobcu. Žalovaná svoje postavenie zneužila a počas výkonu svojej funkcie, bez vedomia spoločníkov a konateľov žalobcu, fyzicky z pokladne a výberom, resp. prevodom z bankového účtu spreneverila finančné prostriedky žalobcu v celkovej výške 185.828,39 Eur. Žalovaná bola obžalovaná pre obzvlášť závažný zločin sprenevery. V priebehu trestného konania bolo vypočutých niekoľko svedkov, ktorí potvrdzujú tvrdenia žalobcu. Trestné konanie bolo právoplatne skončené dňa 09.02.2017, pričom žalovaná bola spod obžaloby oslobodená. Zároveň súd odkázal žalobcu s nárokom na náhradu škody na občianske súdne konanie. Vo výpovediach svedkovia potvrdzujú, že žalovaná narábala s finančnými prostriedkami žalobcu. Z viacerých výpovedí svedkov jednoznačne vyplýva, že žalovaná požičala finančné prostriedky žalobcu neznámym osobám, ktoré na základe opakovaných

dopytov odmietla špecifikovať. Žalovaná tvrdila, že všetky poskytnuté pôžičky sú zmluvne podložené; zmluvy však odmietla predložiť a rovnako odmietla uviesť osobu, ktorej boli pôžičky poskytnuté. Dňa 13.05.2008 bola žalovaná odvolaná z funkcie konateľky aj z funkcie riaditeľky hotela.

3. V rámci vykonaného dokazovania nebolo medzi stranami sporné, že v obdobiach, ktoré sú v žalobe špecifikované, žalovaná u žalobcu vykonávala funkciu riaditeľky hotela Primula a neskôr funkciu konateľky spoločnosti. Žalovaná bola na podnet žalobcu trestne stíhaná pre obzvlášť závažný zločin sprenevery podľa § 213 ods. 1, ods. 4 písm. a) Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že v dobe od 01.12.1997 do 13.05.2008 ako výkonná riaditeľka a konateľka obchodnej spoločnosti Primula, s.r.o., organizačnej zložky hotela Primula Zuberec, ako zodpovedný a na to určený pracovník, preberala finančné prostriedky z činnosti stravovacích, reštauračných a ubytovacích služieb v oblasti turizmu a cestovného ruchu na prevádzke hotela Primula Zuberec v lokalite Roháčov, ktoré ukladala v pokladni (trezore) hotela a ktoré slúžili na ďalší chod a podnikateľské aktivity spoločnosti, z týchto finančných prostriedkov si postupne počas celého uvedeného obdobia bez vedomia spoločníkov, ostatných konateľov a spolupracovníkov fyzicky alebo výberom z účtu spoločnosti brala rôzne finančné čiastky, ktoré následne použila pre svoje bližšie neurčené účely, fyzické inventúry nevykonávala, skutočný stav pokladne viedla fiktívne, čím obchodnej spoločnosti Primula, s.r.o. spôsobila škodu vo výške celkom 5.598.266,- Sk (185 828,39 Eur). Trestné stíhanie žalovanej bolo skončené právoplatným oslobodením spod obžaloby. Z rozsudku Okresného súdu Námestovo č.k. 4T/60/2009-5116 zo dňa 29.03.2016 súd prvej inštancie zistil, že v trestnom konaní bol vyhotovený znalecký posudok znaleckej organizácie Ekonomická univerzita v Bratislave za účelom preverenia jednotlivých výberov z účtu Primula, s.r.o. za obdobie od 01.12.1997 do 13.05.2008 a zistenia, či sú tieto zaúčtované a akým spôsobom v pokladničnej knihe spoločnosti. Z tohto znaleckého posudku vyplynulo, že žalobca mal nedostatky vo vedení účtovníctva a bolo preukázané, že niektoré platby boli vyplácané duplicitne, a to jednak na účet osoby, ktorá spoločnosti poskytla služby (účtovníčka Z. E.) a zároveň na účet jej dcéry - E. E.. Znalčka v rámci svojho výsluchu v trestnom konaní uviedla, že sa nevie vyjadriť k otázke, či za obdobie od 01.12.1997 do 13.05.2008 mohol vzniknúť v pokladni spoločnosti schodok v takej výške, ako je uvedený v obžalobe, keďže nemala k dispozícii prvotné doklady preukazujúce a potvrdzujúce to, že by to mohlo mať vplyv na jeho vznik, nakoľko aj v znaleckom posudku, ak nemala k dispozícii prvotné doklady potvrdzujúce duplicitu zaúčtovania, nemohla tvrdiť to, že by to ovplyvnilo výsledok stavu v pokladni. Uznesením Krajského súdu v Žiline č.k. 3To/94/2016-5154 zo dňa 06.02.2017 súd odvolanie prokurátora proti uvedenému rozsudku zamietol. V tomto uznesení odvolací súd konštatoval, že zo znaleckého posudku Ekonomickej univerzity v Bratislave, ale aj z iných posudkov a dôkazov zadovážených v prípravnom konaní a vykonaných na hlavnom pojednávaní možno konštatovať, že skutok spočívajúci v manku vo výške 185.828,39 Eur obchodnej spoločnosti Primula, s.r.o. skutočne nastal, nebolo však jednoznačne a bez akýchkoľvek pochybností preukázané, či za tento schodok zodpovedá práve obžalovaná E. T.; aj napriek tomu, že by bolo možné prisvedčiť, že čiastočne zodpovedá za toto manko aj obžalovaná, nebolo preukázané v akej výške. Skutkové odôvodnenie obžaloby žalovanej v trestnom konaní a skutkové odôvodnenie žaloby je v podstate totožné a žalobca sa voči žalovanej domáha totožnej sumy, ako je v obžalobe vyčíslená škoda, ktorú podľa obžaloby v trestnom konaní mala žalovaná spôsobiť žalobcovi. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že výsledky dokazovania v trestnom konaní možno v plnom rozsahu použiť aj na aktuálne vedené sporové konanie. Žalobcovi sa nepodarilo preukázať, že by mu žalovaná spôsobila škodu v ním uplatnenej výške. Pokiaľ žalobca poukazuje na objektívnu zodpovednosť žalovanej za škodu ako konateľky, medzi sporovými stranami nebolo sporné, že počas celého rozhodného obdobia žalovaná nebola konateľkou výlučne sama, ale konateľov, (čiže osôb, ktorých zodpovednosť za škodu prichádza do úvahy rovnako ako u žalovanej), bolo viac. Žalobca v tomto smere odôvodnil žalobu voči žalovanej len tým, že žalovaná na zasadnutiach valného zhromaždenia a dozornej rady o chýbajúcich finančných prostriedkoch uviedla, že sú požičané a že budú vrátené. V rámci trestného konania však súd hodnotil aj tieto dôkazy a napriek týmto vyhláseniam žalovanej neurčil ju ako výlučne zodpovednú za škodu. Súd má navyše zo svojej rozhodovacej činnosti (konanie o neplatnosť okamžitého skončenia pracovného pomeru a náhradu mzdy) vedomosť o tom, že žalovaná okrem toho, že nebola jedinou konateľkou spoločnosti žalobcu, nebola ani jedinou osobou, ktorá manipulovala s peniazmi, resp. pokladňou spoločnosti a ktorá k nej mala prístup. Podľa výpovede svedkyne Z. E. (účtovníčky žalobcu) v konaní vedenom na Okresnom súde Námestovo pod sp. zn. 5C/143/2008, bolo týchto osôb viac - okrem žalovanej aj samotná účtovníčka, ďalej p. T. a p. J.. Za týchto okolností nemožno za výlučne zodpovednú za schodok na pokladni a bankovom účte žalobcu označiť žalovanú. Aj v konaní Okresného súdu Námestovo vedenom pod sp. zn. 5C/143/2008 bolo z viacerých dôkazov preukázané, že žalovaná z peňazí žalobcu poskytovala p. G. a D. (konateľ a predseda dozornej rady) pôžičky na ich

podnikateľské aktivity, o ktorých starosta obce Zuberec ako väčšinového spoločníka vedel a žalovanej aj dával pokyny na poskytnutie týchto pôžičiek. Tieto skutočnosti preukázali najmä výpovede Ing. R. - vtedajšieho starostu obce Zuberec, ktorá v rozhodnom období bola väčšinovým spoločníkom spoločnosti, ale aj výpovede svedkov G. a D.. Prvoinštančný súd akceptoval vyjadrenie žalovanej, že na zasadnutí dozornej rady odmietla uviesť, komu boli pôžičky poskytnuté, keďže chcela udržať v tajnosti príjemcov pôžičiek, nakoľko sa jednalo o osoby blízke žalobcovi. Reakcia žalovanej bola zapríčinená správaním samotnej obce, resp. jej starostu, ako väčšinového vlastníka, ktorý tieto pôžičky nielenže toleroval, ale na ich poskytnutie aj žalovanú inštruoval, čo vyplýva z výpovede svedka D., ale aj následného vyjadrenia starostu obce Zuberec Ing. R. v konaní vedenom na Okresnom súde Námestovo pod sp. zn. 5C/143/2008. Vyjadrenie žalovanej na zasadnutí dozornej rady je pritom jediným dôkazom, na ktorom žalobca založil svoju žalobu. Na základe uvedeného okresný súd dospel k záveru, že žalobca nepreukázal, že by mu žalovaná spôsobila škodu v ním uplatnenej výške, resp. v určitej výške, preto žalobu zamietol.

4. O náhrade trov konania rozhodol okresný súd podľa § 255 ods. 1 CSP tak, že ju priznal žalovanej, ktorá bola v konaní úspešná, voči neúspešnému žalobcovi.

5. Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca, ktorý sa domáhal jeho zrušenia a vrátenia veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

6. Odvolateľ namietal postup súdu prvej inštancie, ktorý v rámci dokazovania nepripustil konfrontáciu medzi žalovanou a svedkami zameranú na skutočnosť, že žalovaná bola jediná osoba, ktorá u žalobkyne prichádzala do kontaktu s financiami. Takýmto postupom okresný súd znemožnil žalobcovi aktívne vystupovať v konaní a prostredníctvom navrhnutých svedkov preukázať svoje tvrdenia. V prípade, že by dôkazy žalobcu boli doplnené konfrontáciou, došlo by k potvrdeniu skutkového stavu, tvrdeného žalobcom. Navyše, žalovaná vo svojej záverečnej reči uviedla nové informácie týkajúce sa svedkov. Okrem iného uviedla, že poskytla pôžičky osobám blízkym žalobkyne. Pokiaľ by súd pripustil konfrontáciu so svedkami, žalobca by preukázal, že žalovaná vedome uvádza nepravdivé informácie. Podľa názoru žalobcu okresný súd nedostatočne reflektoval fakt, že k skutku spočívajúcemu v manku vo výške 185.828,39 Eur skutočne došlo, ktorý fakt potvrdil aj Krajský súd v Žiline v trestnej veci vo svojom uznesení zo dňa 09.02.2017. Pokiaľ by bola pravda čo tvrdí žalovaná, a síce, že pôžičky, ktoré poskytla rôznym osobám, boli u žalobcu zaúčtované a vrátené, v súčasnosti by žiadne manko žalobcu neexistovalo. Navyše, súd prvej inštancie pri svojom rozhodovaní nezohľadnil argument žalobcu, že žalovaná vedome porušovala zmluvu o výkone funkcie konateľa spoločnosti zo dňa 20.12.2002. Podľa zmluvy o výkone funkcie konateľa „za spoločnosť konajú a podpisujú, vždy dvaja spoločne.“ Žalovaná bez súhlasu ostatných konateľov požičiavala finančné prostriedky žalobcu tretím osobám, čo vyplýva napr. zo zápisu zo zasadnutia dozornej rady konanej dňa 25.04.2008, a konala v rozpore so zmluvou o výkone funkcie konateľa. Žalovaná uvedeným spôsobom porušila svoju povinnosť vykonávať svoju pôsobnosť s odbornou starostlivosťou a v súlade so záujmami spoločnosti a všetkých jej konateľov. Pokiaľ ide o zodpovednosť konateľa za škodu, tak tá je v zmysle § 135a Obchodného zákonníka objektívna. Je preto nepochybné, že na vznik zodpovednosti žalovanej za škodu boli naplnené zákonné požiadavky v zmysle § 373 a nasl. Obchodného zákonníka a to vznik škody, porušenie povinnosti a príčinná súvislosť medzi vznikom škody a porušením povinnosti. Žalobca sa nestotožnil ani s tvrdením konajúceho súdu, že vyjadrenie žalovanej na zasadnutí dozornej rady je jediným dôkazom, na ktorom žalobca založil svoju žalobu. Pokiaľ by súd pripustil výsluch svedkov, resp. ich konfrontáciu a zohľadnil všetky doterajšie vyjadrenia žalobcu, dôkazov preukazujúcich zodpovednosť žalovanej by bolo podľa názoru žalobcu k dispozícii viac.

7. Žalovaná vo svojom vyjadrení k odvolaniu navrhla, aby odvolací súd rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil a priznal jej voči žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

8. Uviedla, že opravný prostriedok žalobcu považuje za nedôvodný a zároveň sa v plnom rozsahu sa stotožnila s rozsudkom prvoinštančného súdu. Zodpovednosť žalovanej za vzniknuté manko označila za fabuláciu žalobcu, pričom poukázala na právoplatné rozhodnutie súdu v trestnom konaní, ktorým bola oslobodená spod obžaloby. Výška škody, ktorú žalobca v tomto spore tvrdí, nebola ničím preukázaná. V trestnom konaní bolo preukázané, kto bol zodpovedný za vzniknutý účtovný schodok. Žalovaná poukázala na výbery z bankového účtu žalobcu, ktoré boli predmetom znaleckého dokazovania v trestnom konaní, kde bolo preukázané, že žalovaná z bankového účtu žalobcu vybrala menej finančných prostriedkov, ako vložila do hotovostnej pokladne a preto má voči žalobcovi pohľadávku predstavujúcu rozdiel vybraných a vložených finančných prostriedkov. Tvrdenie žalobcu o manku v jeho účtovníctve je preto zavádzajúce. Žalobca v konaní nijakým spôsobom nepreukázal, že škoda vznikla, prípadne výšku

vzniknutej škody. Vychádzal len z nepotvrdenej domnienky vtedajšej účtovníčky o existencii schodku, ktorý však nijaký znalec nepotvrdil. Podľa názoru žalovanej postupoval súd správne, keď zamietol návrhy žalobcu na dokazovanie, keďže navrhovanými dôkazmi by sa v konaní nezmenila dôkazná situácia.

9. Žalobca v odvolacej replike zotrval na svojich predchádzajúcich vyjadreniach. Uviedol, že žalovaná v tomto spore opakovane zámerne a máätúco podsúva rozhodnutie vyhlásené v trestnom konaní, a zároveň účelovo zamieňa trestnú zodpovednosť s objektívnou zodpovednosťou žalovanej v postavení konateľa obchodnej spoločnosti v zmysle § 135a Obchodného zákonníka. Pokiaľ sa žalovaná odvoláva na znalecký posudok, v ktorom je uvedené, že žalovaná z bankového účtu vybrala menej finančných prostriedkov ako vložila do hotovostnej pokladne, tiež sa z jej strany jedná o zavádzanie. Zo znaleckého posudku je zrejmé, že sa jednalo o pôžičku žalovanej, ktorá mala byť zaúčtovaná ako záväzok voči zamestnancom. Znalec k tejto veci dodal, že tento rozdiel nemal vplyv na zistenie manka (jednalo sa o sumu 15.000,- Sk, t.j. 497,91 Eur), keďže predmetom tohto súdneho konania je manko vo výške 185.828,39 Eur. Podľa názoru žalobcu žalovaná zavádza aj tvrdeniami o nepreukázaní výšky škody zo strany žalobcu. Výška samotnej škody bola riadne definovaná, čo potvrdzuje aj uznesenie Krajského súdu v Žiline č.k. 3To/94/2016-5154 zo dňa 09.02.2017. Protiprávne konanie žalovanej, ktoré bolo tiež riadne špecifikované. Spočívalo najmä v tom, že žalovaná z pokladne žalobcu svojvoľne požičiavala finančné prostriedky. Žalovaná tak robila bez vedomia žalobcu ako aj bez súhlasu ostatných konateľov a hrubým spôsobom porušila ustanovenia spoločenskej zmluvy, ktorá okrem iného uvádza, že zastupovanie spoločnosti realizujú vždy najmenej dvaja konatelia spoločne. Skutočnosť, že žalovaná požičiavala finančné prostriedky žalobcu, vyplýva aj z viacerých svedeckých výpovedí realizovaných v rámci trestného konania, ako aj z vyjadrenia žalovanej na zasadnutí dozornej rady žalobcu konanom dňa 25.04.2008. Tvrdenie žalovanej o tom, že dôvod pre ktorý nešpecifikovala osoby, ktorým poskytla pôžičky bol ten, že ich nechcela kompromitovať je len účelové. Navyše pôžičky, na ktoré sa žalovaná vo svojich vyjadreniach odvoláva, boli poskytnuté, zaúčtované a vrátené v období rokov 2000 - 2003. Predmetom tohto súdneho konania sú však pôžičky po tomto období. Tieto však v dôsledku hrubého porušovania povinností žalovanej neboli vôbec vedené v účtovníctve žalobcu. Žalobca poukázal aj na výpoveď svedka E. W. v trestnom konaní, z ktorej vyplynulo, že žalovaná nehospodárne narábala so zverenými prostriedkami aj v predchádzajúcom zamestnaní.

10. Súdu bola doručená odvolacia duplika žalovanej zo dňa 09.12.2019, v rámci ktorej žalovaná zotrvala na všetkých tvrdeniach a dôkazoch prezentovaných v konaní a nestotožnila sa s vyjadreniami žalobcu.

11. Odvolací súd postupom podľa § 382 CSP výzvou zo dňa 01.12.2020 vyzval sporové strany, aby sa vyjadrili k možnej aplikácii ustanovení § 438 Občianskeho zákonníka a § 135a Obchodného zákonníka, ktoré pri doterajšom posúdení veci neboli použité.

12. Žalobca v reakcii na výzvu súdu uviedol, že na aplikáciu ustanovenia § 438 Občianskeho zákonníka nie je dôvod. Vzhľadom na to, čo bolo v doterajšom priebehu konania preukázané, je totiž zrejmé, že k porušeniu povinností vedúcemu ku škode došlo jedine na strane žalovanej. Na uplatnení ust. § 438 Občianskeho zákonníka by však nič nemenilo ani to, ak by bolo škodcov viac. Odkazované ustanovenie totiž hovorí o solidárnej zodpovednosti škodcov a jej podstatou je to, že veriteľ sa môže rozhodnúť, od ktorého zo škodcov bude náhradu škody žiadať a v akom rozsahu. Veriteľ môže dokonca žiadať od jedného zo škodcov náhradu celej škody. Aj keby v prejednávacom prípade vystupovalo viac škodcov, súdy by museli rešpektovať rozhodnutie žalobcu uplatniť nárok na náhradu škody len voči jednému z nich, t.j. v danom prípade voči žalovanej. Jedná sa však len o hypotetickú úvahu, keďže porušenia svojich zákonných povinností sa dopustila len žalovaná a škodcom je len ona. Vo vzťahu k ust. § 135a Obchodného zákonníka žalobca uviedol, že toto ustanovenie upravuje viacero skutkových podstát a nie každá z nich je vo vzťahu k prejednávaniu prípadu rovnako relevantná. Ustanovenie odseku 1 upravuje základný právny rámec povinností konateľa voči spoločnosti a uplatňuje sa teda aj na vzťah žalobcu a žalovanej. Z vykonaného dokazovania je zrejmé, že konanie žalovanej bolo s týmto ustanovením v rozpore. Práve porušenie povinnosti postupovať pri spravovaní vecí žalobcu s odbornou starostlivosťou zo strany žalovanej je dôvodom celého súdneho sporu. Vo vzťahu k odseku 2 predmetného zákonného ustanovenia uviedol, že sa jedná o špeciálny predpis k všeobecnému pravidlu o spoločnej zodpovednosti obsiahnutému v ust. § 438 Občianskeho zákonníka. Ak by sa teda v prejednávacom prípade jednalo o spoločnú zodpovednosť viacerých konateľov, uplatnilo by sa prednostne pred spomínaným ust. § 438 Občianskeho zákonníka. Odsek 3 ustanovenia § 135a Obchodného zákonníka sa podľa názoru žalobcu na prejednávany prípad vzťahuje, no prvoinštančný

súd podľa neho nepostupoval. Jeho obsahom totiž nie je len zakotvenie objektívnej zodpovednosti konateľa (žalovanej) za škodu. Jeho obsahom je aj prenesenie dôkazného bremena na konateľa, a to v tom rozsahu, že je to práve sám konateľ, kto musí preukazovať svoju nevinu. Dané ustanovenie ustanovuje vo vzťahu ku konateľovi prezumpciu viny. Keďže porušenie povinností zo strany žalovanej a aj výška škody boli preukázané, na to aby mohol súd prvej inštancie žalobu zamietnuť, mal od žalovanej vyžadovať dôkazy jej dobrej viery. Namiesto toho sa však uspokojil len s jej nepodloženými tvrdeniami a odmietol vykonať dôkazy navrhované žalobcom. Odseky 4 a 5 predmetného zákonného ustanovenia sa na prejednávaný prípad nevzťahujú.

13. Žalovaná v reakcii na výzvu súdu uviedla, že ani pri aplikácii ustanovení § 438 Občianskeho zákonníka a § 135a Obchodného zákonníka by neniesla zodpovednosť za škodu, ktorá navyše nebola navyše žalobcom v spore preukázaná. V zmysle § 438 Občianskeho zákonníka sa jedná o škodu spôsobenú viacerými škodcami vtedy, ak protiprávne konanie viacerých osôb viedlo k jej vzniku. Vo vedenom sporovom konaní, ako ani v trestnom konaní nebolo preukázané, že zodpovednosť za vzniknuté manko spoločnosti nesie žalovaná a skutočnosť, že žalovaná zaň nenesie zodpovednosť bola preukázaná aj v trestnom konaní. Ani pri aplikácii § 438 Občianskeho zákonníka by žalobca nepreukázal protiprávnosť konania žalovanej a príčinnú súvislosť medzi jej správaním, porušením právnej povinnosti a vznikom škody. V sporovom, ale aj trestnom konaní boli však preukázané liberačné dôvody podľa § 135a Obchodného zákonníka, ktoré umožňujú konateľovi „zbaviť“ sa jeho zodpovednosti za škodu preukázaním skutočností, že postupoval pri výkone svojej pôsobnosti s odbornou starostlivosťou a v dobrej viere, že koná v záujme spoločnosti. Vo vzťahu k striktnej právnej úprave objektívnej zodpovednosti konateľa za škodu voči obchodnej spoločnosti žalovaná poukázala na riziko podnikateľského rozhodnutia a práva konateľa na omyl, pričom nemôže niesť riziko podnikania namiesto obchodnej spoločnosti.

14. Ďalšie podania strán sporu v rámci odvolacieho konania neboli produkované.

15. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 CSP), preskúmal rozsudok okresného súdu v rozsahu vyplývajúcom z ustanovenia § 379 CSP a bez nariadenia pojednávania podľa ustanovenia § 385 ods. 1 CSP a contrario v spojení s § 219 ods. 3 CSP toto rozhodnutie v zmysle § 387 ods. 1 CSP ako vecne správne potvrdil.

16. Odvolací súd podrobne preskúmal všetky rozhodujúce otázky, ktoré boli vo veci vznesené a v plnom rozsahu sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie. Okresný súd v dostatočnom rozsahu zistil skutočností rozhodné pre posúdenie danej veci, vecne správne rozhodol a svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s ustanovením § 220 ods. 2 CSP. Odôvodnenie rozhodnutia okresného súdu je vecne správne, pričom v jednotlivostiach naň poukazuje aj krajský súd. Z uvedených dôvodov sa odvolací súd v odvolacom konaní primárne obmedzil na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia (§ 387 ods. 2 CSP).

17. V rámci reakcie na odvolaciu argumentáciu žalobcu formulovanú v jeho opravnom prostriedku sa odvolací súd v zmysle princípu neúplnej apelácie nezaoberal inými prípadnými pochybeniami okresného súdu. Zároveň krajský súd poukazuje na zodpovednosť žalobcu za obsahové vymedzenie svojho odvolania, v spojitosti s nevyhnutnosťou odvolacieho súdu rešpektovať svoju viazanosť odvolacími dôvodmi (§ 380 ods. 1 CSP).

18. V majoritnej časti svojho opravného prostriedku odvolateľ len zopakoval svoju argumentáciu prezentovanú v prvoinštančnom konaní. Vyplýva z nej, že sa nestotožnil so skutkovými a právnymi závermi okresného súdu tak, ako boli prezentované v odôvodnení napadnutého rozhodnutia a súdu opakovane predkladal svoje subjektívne právne závery, ku ktorým mal okresný súd v danom prípade dospieť.

19. V danej súvislosti odvolací súd zdôrazňuje, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany sporu, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04), ani právo na to, aby bola strana pred všeobecným súdom úspešná, teda aby sa rozhodlo v súlade s jej požiadavkami (I. ÚS 50/04). Do obsahu základného práva podľa článku 46 ods. 1 Ústavy a práva na spravodlivý proces podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru nepatrí ani právo strany sporu vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať

ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia dôkazov (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03). Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania, rozhodnutie, ktoré z dôkazov budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu (§ 185 ods. 1 CSP), a nie strán sporu. Okresný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, z akých dôvodov žalobu žalobcu zmietol, pričom ku svojim záverom dospel v kontexte všetkých vykonaných dôkazov, s prihliadnutím na individuálne okolnosti prejednávanej veci. V tejto súvislosti odvolací súd poznamenáva, že právu na odôvodnenie súdneho rozhodnutia (ako súčasť základného práva na súdnu ochranu) zodpovedá povinnosť dotknutého súdu dať odpoveď nielen na skutkové a právne otázky daného prípadu, ale i na relevantné argumenty strán. V súdnej veci však okresný súd svoje rozhodnutie dostatočne a zákonným spôsobom odôvodnil. Chýbajúce ustanovenie zákona, (§ 135a Obchodného zákonníka), okresný súd síce pri rozhodovaní sporu aplikoval, no opomenul ho v odôvodnení svojho rozhodnutia uviesť. Tento nedostatok preto odstránil odvolací súd postupom podľa § 382 CSP. Právo na súdnu ochranu však nemožno zamieňať s „právom“ strany sporu byť pred súdom úspešnou; prípadne s „právom“ na vydanie rozhodnutia v súlade s jej požiadavkami a právnymi názormi. Preto nie je porušením daného základného práva, ak súd nerozhodne podľa predstáv strany sporu; vrátane predstáv o obsahu odôvodnenia súdneho rozhodnutia. S prihliadnutím na obsah dokazovania vykonaného okresným súdom popísaný v odôvodnení jeho rozsudku, krajský súd len doplnil dôvody napadnutého rozhodnutia. Uvedený postup odvolacieho súdu je v súlade s uznesením Ústavného súdu SR sp.zn. IV. 350/2009 zo dňa 08.10.2009, podľa ktorého „...odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane, pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok (II. ÚS 78/2005, III. ÚS 264/2008, IV. ÚS 372/2008). Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania všetkých rozhodnutí všetkých všeobecných súdov (tak prvostupňového súdu, ako aj odvolacieho súdu a prípadne aj dovolacieho súdu), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania“.

20. Odvolacie námietky žalobcu vyhodnotil odvolací súd ako nedôvodne vznesené.

21. Predmetom občianskeho súdneho konania (aktuálne civilného sporového konania) je v konaní uplatnený nárok (procesný nárok), ktorý vymedzuje žalobca, a to nielen určením predmetu, teda žalobného petitu, ale i určením rozhodujúcich skutočností, o ktoré svoje tvrdené právo opiera. Spôsob a rozsah prejednávania sporu je teda determinovaný petitom žaloby a skutkovými tvrdeniami sporových strán. Žalobca, či žalovaný nemôže bez predchádzajúceho tvrdenia viesť dokazovanie spôsobom smerujúcim k objasneniu skutočností, ktoré doposiaľ neboli nijako prezentované. Ak sporová strana neponúkne súdu žiadne tvrdenie, ale toto sa snaží nahradiť dôkazom, ide o postup, ktorý aktuálne procesná úprava nepripúšťa (§ 132 ods. 2 CSP), čím sa zvyšuje zodpovednosť strany sporu za logickú a konštruktívnu argumentáciu, a to najmä v situácii, ak túto prezentuje advokát.

22. Žalobca svoj nárok vymedzil v žalobe ako nárok na náhradu škody, ktorá mu vznikla v období medzi 30.12.1998 do 13.05.2008, kedy žalovaná vykonávala pre neho funkciu konateľa obchodnej spoločnosti a tiež v období od 01.12.1997 do 30.06.2008, kedy na základe pracovnej zmluvy vykonávala u žalobcu funkciu riaditeľa, resp. vedúceho hotela. Vzhľadom na svoju funkciu bola žalovaná žalobcom okrem iného určená ako zodpovedná pracovníčka na preberanie finančných prostriedkov akokoľvek súvisiacich s činnosťou žalobcu. Jednalo sa najmä, no nie výlučne, o činnosť stravovacích, reštauračných a ubytovacích služieb v oblasti turizmu a cestovného ruchu súvisiacich s prevádzkou hotela Primula Zuberec, so sídlom 027 32 Zuberec 373. Počas výkonu jednotlivých funkcií prichádzala žalovaná do bezprostredného styku s peňažnými prostriedkami žalobcu v hotovosti. Prostriedky jej odovzdával personál po ukončení zmeny. Žalovaná tiež prostredníctvom oprávnenia nakladala s bankovým účtom žalobcu. Žalovaná však svoje postavenie zneužila, počas výkonu svojej funkcie bez vedomia spoločníkov a konateľov žalobcu fyzicky z pokladne a výberom, resp. prevodom z bankového účtu spreneverila finančné prostriedky žalobcu v celkovej sume 185.828,39 Eur (v tom čase 5.598.266,00 Sk). Žalovaná bola v pozícii obžalovanej rozsudkom Okresného súdu Námestovo sp. zn. 4T/60/2009 zo dňa 29.03.2016 oslobodená. Toto konanie bolo právoplatne skončené dňa 09.02.2017 s tým, že súd odkázal žalobcu s nárokom na náhradu škody na občianske súdne konanie.

23. Navrhovanie dôkazov v civilnom sporovom konaní má priamu spojitosť s povinnosťou tvrdenia (§ 132 ods. 1, § 150 ods. 1 CSP). Povinnosť tvrdenia a dôkaznú povinnosť môže strana plniť od začiatku konania, v žalobe, vo vyjadrení k nej, mimo týchto procesných úkonov, v rámci prípravy pojednávania, pri odročovaní pojednávania. Povinnosť označiť dôkazy sa vzťahuje na všetky tvrdenia, ktoré sa uviedli v žalobe a vo vyjadrení žalovaného. Poslednou procesnou možnosťou splnenia dôkaznej povinnosti je okamih vyhlásenia uznesenia o skončení dokazovania (§ 154 CSP), o čom bol žalobca zo

strany okresného súdu riadne poučená. Cieľom povinnosti tvrdenia a dôkaznej povinnosti je unesenie dôkazného bremena v rozsahu, v ktorom dôkazné bremeno spočíva na strane konania, bez ohľadu na jej procesné postavenie. Nesplnenie dôkaznej povinnosti prináša so sebou také rozhodnutie súdu, ktoré vychádza zo skutkového základu zisteného z dôkazov navrhnutých stranou v opačnom procesnom postavení než je ten, kto nesplnil alebo nedostatočne splnil svoju dôkaznú povinnosť.

24. Rozdelenie bremena tvrdenia a dôkazného bremena medzi strany v spore závisí na tom, ako vymedzuje právna norma ich práva a povinnosti. Obvykle platí, že skutočnosti navodzujúce žalované právo musí tvrdiť žalobca, zatiaľ čo okolnosti toto právo vylučujúce sú záležitosťou žalovaného. Bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno vystihuje aktuálnu skutkovú a dôkaznú situáciu konania. V priebehu sporu sa môže meniť, teda môže dochádzať k jeho prerozdeleniu.

25. Žiada sa dodať, že skutočnosti a dôkazy, ktoré strana neuplatnila v konaní pred súdom prvej inštancie nemožno v zásade pred odvolacím súdom uplatniť (výnimky formuluje ustanovenie § 366 CSP). V civilnom procese sa uplatňuje tzv. neúplný apelačný systém, kedy súd je viazaný rozsahom a dôvodmi podaného odvolania a strana môže v odvolacom konaní vzniesť námietky proti postupu prvoinštančného súdu len v prípade, ak dané námietky boli už predmetom posudzovania zo strany tohto súdu. Súd druhej inštancie vystupuje len ako opravný súd, jeho úlohou nie je vykonávať nové dôkazy, či zaoberať sa novými skutočnosťami, ktoré prvoinštančnom konaní neboli produkované.

26. Ako správne konštatoval súd prvej inštancie v napadnutom rozhodnutí, skutkové odôvodnenie obžaloby žalovanej v trestnom konaní (v tom čase v pozícii obžalovanej) a skutkové odôvodnenie žaloby v aktuálne prejednávanom spore je v podstate identické a žalobca sa voči žalovanej domáha totožnej sumy, t.j. vo výške v akej bola v obžalobe vyčíslená škoda, ktorú mala žalovaná spôsobiť žalobcovi. Nadväzne na to okresný súd správne vychádzal z výsledkov dokazovania v trestnom konaní, ktoré boli plne aplikovateľné aj pre rozhodnutie súdu v tomto spore. Zároveň vyhodnotil, že vzhľadom na rozsah dokazovania vykonaný v trestnom konaní by bolo nadbytočné v tomto spore vykonávať dôkazy navrhnuté žalobcom. Výpovede navrhnutých svedkov sú obsahom spisu Okresného súdu Námestovo sp. zn. 4T/60/2009, ale spisu Okresného súdu Námestovo sp. zn. 5C/143/2008, kde títo svedkovia k predmetnej veci vypovedali v čase, keď si mohli spomenúť na jej potrebné detaily, čo by už s odstupom času bolo problematické. Všetky sporné skutkové okolnosti, ktoré sú pre meritórne posúdenie žalobného nároku významné, boli už predmetom dokazovania vo vyššie uvedených súdnych konaniach, a preto opätovné vykonanie týchto dôkazov v tomto spore by bolo neúčelné a nevhodné. Zároveň súd prvej inštancie vytvoril obom procesným stranám rovnakú možnosť vyjadriť sa k veci, k vykonanému dokazovaniu, k priebehu konania a k vyjadreniam protistrany. Vzhľadom na námietky žalobcu smerujúce najmä k nevyváženému spôsobu dokazovania odvolací súd pripomína, že dokazovanie je časť občianskeho súdneho konania, v rámci ktorej si súd vytvára poznatky, potrebné na rozhodnutie vo veci. Právomoc konať o veci, ktorej sa žaloba týka, v sebe obsahuje i právomoc posúdiť to, či a aké dôkazy na zistenie skutkového stavu sú potrebné a akým spôsobom sa zabezpečí dôkaz na jeho vykonanie (I. ÚS 52/03). Súd v civilnom sporovom konaní nie je viazaný návrhmi strán na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z nich budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu, nie strán sporu (§ 185 ods. 1 CSP).

27. Všeobecnú zodpovednosť za náhradu škody je možné charakterizovať ako subjektívnu zodpovednosť s predpokladaným zavinením škodcu. To znamená, že dôkazné bremeno spočívajúce v povinnosti preukázať, že škodu spôsobil škodca (žalovaná), existenciu škody a jej výšku zaťažuje poškodeného (žalobcu). O všeobecnú zodpovednosť podľa § 420 Občianskeho zákonníka pôjde len vtedy, ak sú kumulatívne naplnené tieto predpoklady: 1/ vznik škody, 2/ protiprávnosť konania, 3/ zavinenie škodcu (ktoré podľa zákona predpokladané) a 4/ príčinná súvislosť medzi škodou a protiprávnym konaním.

28. Zároveň je nutné uviesť, že solidárna zodpovednosť viacerých osôb zodpovedných za škodu má všeobecnú platnosť pre všetky prípady a vzťahuje sa nielen na prípady, keď škodcovia spôsobili škodu spoločným konaním, ale aj na prípady, keď jednotliví škodcovia zodpovedajú za tú istú škodu na základe odlišných princípov. Pri škode spôsobenej viacerými subjektmi dáva zákon prednosť pravidlu solidárnej zodpovednosti voči poškodenému (§ 438 Občianskeho zákonníka) s tým, že vo vzájomnom pomere so škodcami sa vyporiadavajú podľa svojej účasti na spôsobení škody. Spoločná zodpovednosť všetkých škodcov pritom nie je vylúčená tým, že nie je možné jednoznačne určiť podiel jednotlivých osôb

na dosiahnutie celkového výsledku (vzniku škody). Účasť škodcu na vzniku škody je však potrebné v konaní preukázať zodpovedne vo vzťahu k príčinnej súvislosti a žalobca je povinný v tomto smere svoju žalobu riadne skutkovo vymedziť a odôvodniť.

29. Žalobca však v konaní tvrdil, že žalovaná mu zodpovedá za vzniknutú škodu podľa ust. § 135a Obchodného zákonníka, keďže v čase vzniku škody okrem toho, že bola zamestnancom žalovaného, (okrem iných osôb) pôsobila aj vo funkcii konateľa obchodnej spoločnosti PRIMULA, s.r.o.

30. V danej súvislosti odvolací súd uvádza, že konatelia sú povinní vykonávať svoju pôsobnosť s odbornou starostlivosťou a v súlade so záujmami spoločnosti a všetkých jej spoločníkov. Najmä sú povinní zaobstaráť si a pri rozhodovaní zohľadniť všetky dostupné informácie týkajúce sa predmetu rozhodnutia, zachovávať mlčanlivosť o dôverných informáciách a skutočnostiach, ktorých prezradenie tretím osobám by mohlo spoločnosti spôsobiť škodu, alebo ohroziť jej záujmy alebo záujmy jej spoločníkov a pri výkone svojej pôsobnosti nesmú uprednostňovať svoje záujmy, záujmy len niektorých spoločníkov alebo záujmy tretích osôb pred záujmami spoločnosti (§ 135a ods. 1 Obchodného zákonníka).

31. Konatelia, ktorí porušili svoje povinnosti pri výkone svojej pôsobnosti, sú povinní spoločne a nerozdielne nahradiť škodu, ktorú tým spoločnosti spôsobili. Najmä sú povinní nahradiť škodu, ktorá vznikla spoločnosti tým, že: a) poskytli plnenie spoločníkom v rozpore s týmto zákonom, b) nadobudli majetok v rozpore s § 59a (§ 135a ods. 2 Obchodného zákonníka).

32. Podľa § 135a ods. 3 Obchodného zákonníka, konateľ nezodpovedá za škodu, ak preukáže, že postupoval pri výkone svojej pôsobnosti s odbornou starostlivosťou a v dobrej viere, že koná v záujme spoločnosti. Konatelia nezodpovedajú za škodu spôsobenú spoločnosti konaním, ktorým vykonávali uznesenie valného zhromaždenia; to neplatí, ak je uznesenie valného zhromaždenia v rozpore s právnymi predpismi, spoločenskou zmluvou alebo stanovami. Ak má spoločnosť zriadenú dozornú radu, konateľov nezbavuje zodpovednosti, ak ich konanie dozorná rada schválila.

33. Z uvedeného vyplýva, že konatelia sú povinní vykonávať svoju pôsobnosť štatutárneho orgánu s odbornou starostlivosťou a v súlade so záujmami spoločnosti a všetkých jej spoločníkov. Konatelia teda majú konať odborne a lojálne voči spoločnosti a jej spoločníkom. Odbornosť sa vzťahuje na schopnosť rozhodovania so znalosťou veci, v celej zložitosti problematiky podnikania v spoločnosti. Odbornosť zahŕňa aj vytvorenie zodpovedajúcej informačnej sústavy spoločnosti v záujme získania všetkých informácií relevantných vo vzťahu k predmetu rozhodovania. Lojalita vo vzťahu k spoločnosti a jej spoločníkom zahŕňa povinnosť zachovávať mlčanlivosť o dôverných informáciách a skutočnostiach, ktorých prezradenie by mohlo spôsobiť spoločnosti škodu, alebo ohroziť jej záujmy alebo záujmy jej spoločníkov, akcionárov, ako aj povinnosť neuprednostňovať svoje záujmy, záujmy len niektorých spoločníkov alebo záujmy tretích osôb pred záujmami spoločnosti. Tieto zložky je potrebné interpretovať v kontexte ust. § 56a Obchodného zákonníka

34. V ustanovení § 135a ods. 2 Obchodného zákonníka je obsiahnutá zodpovednosť konateľov za škodu spôsobenú pri výkone svojej pôsobnosti. Táto úprava má charakter špeciálnej úpravy vo vzťahu k všeobecnej úprave zodpovednosti za škodu podľa § 373a a nasl. Obchodného zákonníka. Ak konateľ spôsobí škodu pri výkone svojej pôsobnosti, či už porušením záväzku alebo porušením povinnosti podľa Obchodného zákonníka, je povinný nahradiť spôsobenú škodu, a to za podmienok upravených v § 373 a nasl. Obchodného zákonníka.

35. Za spôsobenú škodu zodpovedajú konatelia spoločne a nerozdielne, teda solidárne. Takto upravená solidárna zodpovednosť konateľov podľa § 135a ods. 2 korešponduje s úpravou solidárnej zodpovednosti podľa § 383 Obchodného zákonníka.

36. Pre vznik zodpovednosti konateľov za škodu musia byť splnené nasledovné predpoklady: a) vznik škody - len ak vznikne škoda, možno sa domáhať jej náhrady, ak by škoda nevznikla, aj keď by reálne hrozila, nemožno sa úspešne domáčať náhrady škody, b) porušenie povinností pri výkone funkcie konateľa, najmä porušenie povinnosti vykonávať funkciu s odbornou starostlivosťou - povinnosti konateľa sú určené jednak v zákone, v spoločenskej zmluve, v zmluve o výkone funkcie, respektíve, ak nie je takáto zmluva uzavretá, vyplývajú z úpravy mandátnej zmluvy (§ 566 a nasl. Obchodného zákonníka). Porušenia povinností sa môžu konatelia dopustiť tak úmyselným, ako i

nedbanlivostným konaním, resp. nekonaním, hoci boli povinní konať. Porušenie povinnosti konať s odbornou starostlivosťou pri výkone funkcie konateľa sa podľa zákona predpokladá a nie je potrebné ho preukazovať, c) príčinná súvislosť medzi porušením povinnosti a vznikom škody - konateľ zodpovedá za škodu, len ak bola zistená príčinná súvislosť medzi jeho konaním alebo nekonaním pri výkone funkcie s odbornou starostlivosťou a vzniknutou škodou.

37. Zodpovednosť konateľa za škodu je založená na princípe objektívnej zodpovednosti a konateľ bude mať zodpovednosť za spôsobenú škodu bez ohľadu na to, či ju spôsobil zavineným konaním alebo nie.

38. Zodpovednosti za škodu sa môže konateľ zbaviť preukázaním aspoň jedného z liberačných dôvodov uvedených v ust. § 135a ods. 3 Obchodného zákonníka.

39. Konateľ nebude zodpovedať za škodu, ak preukáže, že postupoval pri výkone funkcie s odbornou starostlivosťou, nakoľko v takomto prípade nedôjde k porušeniu povinnosti, a teda k naplneniu predpokladu vzniku povinnosti k náhrade škody. V prípade, že neunesie dôkazné bremeno o tom, že konal s odbornou starostlivosťou, zákon zavádza osobitne liberačný dôvod, a to subjektívnej povahy. Týmto dôvodom je dobrá viera konateľa, že koná v záujme spoločnosti. Takýmto spôsobom je záujem spoločnosti vždy preferovaný pred záujmom spoločníkov. Týmto mechanizmom právnej úpravy zákonodarcia ponecháva konateľom tzv. právo na omyl pri rozhodovaní. Vecná správnosť rozhodnutia závisí od mnohých okolností a nemôže byť priradená bez splnenia ďalších podmienok automaticky na vrub konateľov. Ak konatelia vykonávali uznesenie valného zhromaždenia, nezodpovedajú spoločnosti za škodu spôsobenú výkonom tohto uznesenia, pokiaľ bolo v súlade so zákonom <.Náhradu škody voči konateľom si môže uplatňovať spoločnosť, ktorá je v pozícii poškodeného, ale aj jej veriteľ.

41. Žalobca počas prvoinštančného konania zotrval na svojich tvrdeniach prezentovaných v žalobe. Tvrdil, že škoda, za ktorú zodpovedá žalovaná, mu vznikla v období medzi 30.12.1998 do 13.05.2008, kedy žalovaná vykonávala pre neho funkciu konateľa obchodnej spoločnosti a tiež v období od 01.12.1997 do 30.06.2008, kedy na základe pracovnej zmluvy vykonávala u žalobcu funkciu riaditeľa, resp. vedúceho hotela. Keďže mala prístup k finančným prostriedkom spoločnosti - tak bankovému účtu, ako aj hotovosti, tieto prostriedky prostredníctvom pôžičiek odoslala zo spoločnosti a spôsobila tak škodu. Všetky uvedené skutočnosti podľa názoru žalobcu vyplývajú jednak z predložených listinných dôkazov, ako aj z výpovedí svedkov, ktorých žalobca navrhol v konaní predvolať.

42. Na základe vykonaného dokazovania súd prvej inštancie dospel k záveru, (s ktorým sa stotožnil i odvolací súd), že žalobca v tomto konaní neprodukoval dôkazy, na základe ktorých by bol preukázaný, že za škodu uplatnenú žalobou zodpovedá práve žalobkyňa. Z výsledkov dokazovania vykonaného vo veci Okresného súdu Námestovo sp. zn. 4T/60/2009 totiž vyplynulo, že za vzniknutú škodu nemôže niesť zodpovednosť výlučne žalovaná, (čo napokon prezentovala i ona sama v rámci svojej obrany v tomto spore), pretože s finančnými prostriedkami obchodnej spoločnosti PRIMULA, s.r.o. nakladalo v rozhodnom období viacero osôb. Zároveň žalovaná počas celého rozhodného obdobia nebola jedinou konateľkou uvedenej obchodnej spoločnosti, keďže s týmito finančnými prostriedkami neoprávnene nakladali aj iné osoby (Z. E., pán T. a pani J.). Z opísaných okolností nemôže prichádzať do úvahy ako jediný zodpovedný subjekt výlučne žalovaná. Zároveň žalobca neprodukoval v spore dôkazy, z ktorých by bolo možné ustáliť, či a v akej výške žalovaná zodpovedá za škodu, ktorá mu vznikla v nižšej sume, než je žalovaná istina. Žalovaná v rámci svojej obrany v spore produkovala viacero dôkazov, ktoré vyvracajú tvrdenia žalobcu, že sa v danom prípade jedná o jej zodpovednosť v zmysle ust. § 135a Obchodného zákonníka. Okresný súd akcentoval, že žalovaná v rozhodnom období nebola konateľkou obchodnej spoločnosti výlučne sama, ale konateľov, či osôb, ktorých zodpovednosť za škodu prichádza do úvahy rovnako ako u žalovanej, bolo viac. Prvoinštančný súd ďalej v odôvodnení svojho rozhodnutia podrobne uviedol, prečo výlučná zodpovednosť žalovanej za vzniknutú škodu neprichádza v danom prípade do úvahy. Zároveň konštatoval, že žalobca v tomto spore nepreukázal, že žalovaná mu spôsobila škodu vo výške uplatnenej v žalobe, a ani v inej ním presne špecifikovanej výške.

43. Aj odvolací súd je toho názoru, že zo skutkového stavu veci zisteného okresným súdom vykonaným dokazovaním nie je možné urobiť jednoznačný záver, že v posudzovanom prípade došlo k splneniu predpokladov pre priznanie nároku žalobcu na náhradu škody voči žalovanej ani s poukazom na ust. § 135a a nasl. Obchodného zákonníka. Zároveň krajský súd dodáva, že hoci súd prvej inštancie vo svojom

rozhodnutí uviedol len ust. § 420 Občianskeho zákonníka, z odôvodnenia jeho rozhodnutia vyplýva, prečo v posudzovanom prípade nie sú splnené podmienky pre zodpovednosť žalovanej za škodu ani ako konateľky obchodnej spoločnosti. Žalovaná totiž v priebehu prvoinštančného konania v rámci svojej obrany preukázala, že postupovala pri výkone funkcie konateľa s odbornou starostlivosťou a v dobrej viere, že koná v záujme spoločnosti. Z obsahu spisového materiálu vyplýva, že žalobca nemal vypracovanú vnútropodnikovú smernicu, ktorá by priamo vymedzila rozsah kompetencií všetkých konateľov, ale aj dozornej rady a túto nepredložil do spisu ani v aktuálne prejednáwanej veci. Zároveň nepredložil do spisu ani zmluvu o výkone funkcie konateľa zo dňa 20.12.2002, na ktorú poukazoval vo svojom opravnom prostriedku. Aj keby tak učinil, jednalo by sa o neprípustnú novotu, na ktorú by odvolací súd už nemohol prihliadať. Práve zo skutkového stavu, ustáleného súdom prvej inštancie popísaného v napadnutom rozhodnutí (pozri bod 4. jeho odôvodnenia), vyplynulo, že zodpovednosť žalovanej za schodok (manko) neprichádza do úvahy ani v zmysle ust. § 135a Obchodného zákonníka. Túto nemožno vyvodíť ani zo žalobcom uvádzanej zápisnice z dozornej rady zo dňa 25.04.2008, ak znaleckým dokazovaním vykonaným v trestnom konaní, ktoré vychádzalo z neúplného účtovníctva obchodnej spoločnosti PRIMULA, s.r.o. predloženého žalobcom orgánom činným v trestnom konaní nebol zistený schodok (manko), v sume zodpovedajúcej žalovanej istine, na čo správne poukázal tak súd v trestnom konaní, ako aj súd prvej inštancie v napadnutom rozhodnutí. Žalobca teda v tomto spore nepreukázal výšku škody, za ktorú by mala zodpovedať, či už celkom alebo sčasti žalovaná.

44. Nad rámec uvedeného právneho posúdenia odvolací súd dodáva, že žalobca v tomto spore opakovane poukazoval na zodpovednosť žalovanej ako konateľky obchodnej spoločnosti za vzniknutý schodok podľa ust. § 135a a nasl. Obchodného zákonníka. Účelovo však obchádzal fakt, že žalovaná v období od 01.12.1997 do 30.06.2008, na základe pracovnej zmluvy vykonávala u žalobcu funkciu riaditeľa, resp. vedúceho hotela. Je si totiž zrejme vedomý svoje dôkaznej tiesne, t.j. toho, že v prípadnom pracovnoprávnom spore by ako zamestnávateľ nedokázal preukázať zodpovednosť zamestnancov v zmysle príslušných ustanovení Zákonníka práce, (či už žalovanej, ale i ďalších zamestnancov, ktorí u neho narábali s finančnou hotovosťou - Z. E., pán T. a pani J.), za schodok v jeho účtovníctve.

45. Postup súdu prvej inštancie pri vyhodnocovaní dôkaznej situácie bol teda správny. Je zjavné, že žalobca nepredložil súdu dôkazy, z ktorých by mala byť vyhodnotená opodstatnenosť jeho nároku uplatneného žalobou.

46. Skutočnosť, že žalobca neunesie dôkazné bremeno, nachádza svoj odraz v rozhodnutí vo veci samej. Žalobca v tomto konaní nepreukázal, že žalovaná mu zodpovedá za škodu uplatnenú žalobou. Okresný súd preto postupoval správne, keď jeho žalobu ako nedôvodnú v celom rozsahu zamietol.

47. Nakoľko odvolacie námietky vymedzené žalobcom, ktorými je odvolací súd viazaný, neboli dôvodné a odvolací súd nezistil ani nedostatky v postupe okresného súdu, na ktoré prihliada súd z úradnej povinnosti (§ 380 ods. 2 CSP), rozsudok okresného súdu vo veci samej, t. j. vo výroku I., ako vecne správny potvrdil.

48. Žalobca síce odvolaním výslovne nenapadol aj výrok rozsudku okresného súdu o trovách prvoinštančného konania, ale výlučne v súvislosti s ním tvrdenu nesprávnosťou rozhodnutia vo veci samej (zamietnutím žaloby). Nadväzne potvrdenie rozhodnutia v meritornej časti (výrok I.) zakladá správnosť s prihliadnutím na viazanosť odvolacieho súdu konkrétnymi odvolacími dôvodmi (§ 380 ods. 1 CSP) a aj od neho závislého výroku o náhrade trov konania (výrok II.).

49. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol krajský súd podľa § 262 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP a § 396 ods. 1 CSP tak, že žalovanej priznal proti žalobcovi nárok na ich náhradu v rozsahu 100 %, nakoľko žalovaná mala v tomto štádiu konania plný úspech. Podľa § 262 ods. 2 CSP, o výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

50. Toto rozhodnutie senátu odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1 a 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a

ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).